

ΡΩΜΗ

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ δγαίνῃ,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἰπαιὶ καίρου πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Πῶ! πῶ!.. τοῦ Ὀκτωβρίου δεκατέσσαρες,
μᾶς ἔλθαν Αὐτοκράτορες καὶ Καίσαρες.

Διακόσα ἑβδομῆντα κι' ἓνα,
ὁ νοῦς μου τάχει σὰν χαμένα.

**Κι' ὁ «Ρωμῆς» προβάλλει
καὶ τὴ Νύφη ψάλλει.**

Τὴ Νύφη στεφανώσετε τὴ μυριοζηλεμένη...
ἀπὸ τὰ χιόνια ἔρχεται, 'στὸν ἥλιο κατεβαίνει.
Μὴ τὴν παραλίσετε μὲ περασμένα χρόνια,
μὲ τῆς μεγάλης κλεφτουριᾶς τσαπράζια καὶ μηλιόνια,
μὲ τοῦ Ὀλύμπου τῆς κορφαῖς καὶ τῆς ὕψηλαῖς ραχούλαις,
μὲ τῆς παλῆαῖς τῆς δόξαις μας καὶ ἄλλαις ἀναγούλαις.

Πριγκήπισσα 'στὸν ἀργαλειὸ καὶ 'στοῦ σπητιοῦ τὴν τάξι,
δὲν εἶναι σὰν ἀρχόντισσα μὴ βρεξή καὶ μὴ στάξι,
στολίδι καὶ 'στῆς Ρήγισσαις καὶ 'στῆς νοικοκυραῖς,
σὲ ὅλα 'μοιάζει τῆς σεμνῆς καὶ φρόνιμης Ἀρήτης,
καὶ τὰ βαρεῖα μεταξωτὰ καὶ ὅλαις τῆς οὐραῖς
κουρέλια μόνο δὴς λεπτῶν τὰ κάλ' ἡ ἀρετὴ τῆς.

Καλῶς τὴ Νύφη τὴν καλὴ τὴ μυριοζηλεμένη
μαζὶ μὲ τὴ μητέρα τῆς τὴν πολυπικραμένη.
Ἢ πρὶν Αὐτοκρατορίσσα τὸ χῶμά μας πατεῖ...
γιὰ μιὰ στιγμή ἂν ἔλαμψε, τέτοια στιγμή τῆς φθάνει,
πρὶν τῆς μοσχοβολᾷ κι' ἀστράφτ' ἡ ἀρετὴ
καὶ στὰ μαλλιά τῆς πλέκεται μαρτυρικὸ στεφάνι.

Τῶν Χοεντζόλλερν καύχημα καὶ ζηλευτὸ χαμάρι
μὲ καθεμιὰ παρθενικὴ καὶ τιμημένη χάρι,
ὁ ἴσκιος τοῦ πατέρα σου χαρούμενος σὲ βλέπει,
ποῦ σὰν τὸν ἥλιο 'θάμπωνε τὸ στέμμα ποῦ ἐφόρει...
ὅ,τι καλὸ γιὰ σένα 'ποῦν ταιριάζει καὶ σοῦ πρέπει,
τέτοιου πατέρα γέννημα, τέτοιας μητέρας κόρη.

Καλῶς τὴ Νύφη τὴν καλὴ 'στὰ φωτισμένα μέρη...
καθὼς νοιώθει μέσα του λαχτάρει νὰ τὴν 'δῇ,
καὶ ὁ κόσμος τὴν ἐπρόσμενε ὡς τὸ περιστέρι,
ἀπὸ 'στὸν Νῶε 'πέταξε μὲ τῆς ἐληῆς κλαδί.
Καλῶς τὴ Νύφη τὴν καλὴ καὶ τὴ νοικοκυρά,
ποῦ ἔχει τὸ βελόνι τῆς γιὰ μοναχὴ χαρά.

Τὴ Νύφη στεφανώσετε τὴ μυριοζηλεμένη,
ἀπὸ τὰ χιόνια ἔρχεται, 'στὸν ἥλιο κατεβαίνει.
Μὴν τῆς εἰπῆτε λεβεντιάς καὶ δόξας παραμύθια.
μονάχα ὅλα τὰ καλὰ ἡ μοῖρα νὰ τῆς κλώσῃ,
νὰ ρίξῃ 'λίγη παγωνιά μὲς 'στὰ ζεστά μας στήθεια
καὶ εἰς τῆς καρακάξαις μας νὰ βάλῃ 'λίγη γνῶσι.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένος νέτος σκέτος.**

Φ.—Πω! πω! μεγάλο 'ξαφνικό... παράτα 'στην παράτα, κατήντησε αδιάβατη κι' ή μιὰ και 'λλη στράτα. Βρήκα κι' εγώ με τούς μουρλούς τὸ γέρο διαβόλό μου, 'στὴ θέσι του, βρέ Περικλή, δὲν στέκει τὸ μῆαλό μου, ἱλιγγιῶ, ἐξίσταμαι, καρηβαρῶ και φρίττω, και ὁ λαιμός μου ἐκλείσει με τὰ πολλὰ τὰ ζήτω.

Π.—Εἶδες τὴ Νύφη, Φασουλῆ;

Φ.—'Όλους, μωρέ, τούς εἶδα, και παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ μοῦ σαλέψῃ ἡ βίδα. 'Η δόξα ὅλη ἔλαμψε τοῦ βασιλείου οἴκου, ἦλθε ἡ Νύφη, Περικλή, κι' ἡ χήρα Φρειδερίκου, ὁ Πρίγκηψ τοῦ Σάξ-Μάινιγγεν, τῆς Νύφης ἀδελφάδες, κουμπάροι, φίλοι, σύμμαχοι, κουνιάδοι, συννυφάδες, ὁ Ρουμπάμπανος, ὁ Βισμάρκ, ποῦ εἶναι μιὰ τρομάρα, ὁ Βαλδεμάρ, ὁ Βαλτασσάρ, ἡ σάρα και ἡ μάρα, μὰ ἐφθασε κι' ὁ Ἰταλός, ὁ Πρίγκηψ τῆς 'Αόστης, και τοῦτος, ὅπως φαίνεται, τῆς Μιχαλοῦς χρεώστης.

Π.—Κι' ἡ Νύφη;

Φ.—'Όλη ἀστράφτε και δὲν 'φοροῦσε βέλο.

Π.—'Αλήθεια εἶναι ὡμορφη;

Φ.—Καθὼς ἐγὼ τὴν θέλω, ἀληθινὴ ἀρχόντισσα και ἄγγελος προόδου, ἔχων τὴν γεῦσιν τοῦ καρπού, τὸ ἄρωμα τοῦ ρόδου.

Π.—'Ας πᾶμε νὰ τὴν ράνωμεν με ἄνθη και με μῦρα.

Φ.—'Αμμὲ ἡ Αὐτοκράτειρα, τοῦ Φρειδερίκου χήρα; ἄμμ' ὁ φιλόλογος τοῦ Σάξ, ἀνὴρ ἐκ τῶν φιλάτων, ποῦ ἀσχολεῖται πάντοτε περὶ διὰ γραμμάτων; 'Επήγανε νὰ τὸν δεχθοῦν δασκάλαις και δασκάλοι και ὁ Σεμτέλος ὁ Σπανός κι' ὁ Φιντικλῆς με σάλι, οὐ μὴν προσήλθε μετ' αὐτῶν τὰ μάλα ἐσπευσμένως κι' ὁ Μιστριώτης με γλαλὶ κατεζωαῖσμένος, και ὁ Παυλίδης ὁ κοντός, ποῦ τοὺς 'Εβραίους 'ξέρει, μ' ἕνα καλὰ φρέσκ' αὐγὰ 'στὸ ἕνα κι' ἄλλο χέρι, κι' ὁ θεολόγος Δαμαλᾶς κι' ὁ Λέριος και ἄλλοι και γὰ σημαία εἶχανε τοῦ Φιντικλῆ τὸ σάλι. 'Ο δὲ Σεμτέλος, Περικλή, με ὕφος τραγικὸν τοῦ ἔκαμε προσφώνησιν εἰς τὸ Λατινικόν, κι' ἐπῆρε πάλι κι' ἔδωσε τὸ μπούρις και σεκούρις και ἀνυψώθ' ἡ εὐκλεία και ταύτης τῆς ἀρούρης.

Π.—Κι' ὁ Αὐτοκράτωρ, Φασουλῆ;

Φ.—Μὴ μ' ἐρωτᾷς γιὰ τοῦτον... και οἱ τρελλοὶ κι' οἱ φρόνιμοι ἐχάσανε τὸν νοῦ των. Αὐτὸς δὲν εἶναι ἀνθρωπος, αὐτὸς εἶν' ἕνα τέρας, ριφθείς εἰς τὸν πλανήτην μαζὶ ἄλλης κόσμου σφαίρας, Μαμμούθ, πολέμου φάντασμα, και μαχαίρας χασάπη, μπαμπούλας, ἀγριάνθρωπος, Γίγας, Τιτάν και Διάτης.

Εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸν 'δῇς και ἄλλο νὰ τὰκούσῃς.

Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;

Φ.—'Εκλόνισε τὴν γῆν τῆς πρωτεύουσας κι' ὅσαις καμάραις πέρασε με ὅλο τὸ φουστό ἐκόντεψε τὸ κράνος του νὰ τῆς γκρεμίσῃ κάτω.

Π.—Μίλα καλὰ, βρὲ Φασουλῆ...

Φ.—Τὸν κεραυνὸν ἐκράτει κι' ἀνόμμεσα 'στὸ κούτελο εἶχ' ἕνα τόσο μάτι, ποῦ ἔλεγε ἀπόγονος πῶς εἶναι τῶν Κυκλώπων, τυχαίως περιπλανηθεὶς 'στὸν ἰδικόν μας τόπον.

Π.—Πῶ! πῶ! Χριστέ και Παναγιά!...

Φ.—Μὴ σκούζης, βρὲ γομάρι... λοιπὸν κατόπιν ἤρχοντο Δραγόνιοι και Οὐσάρκοι μετὰ λοφίων πτερωτῶν, μετὰ χρυσῶν θωράκων, και δικεφάλων 'Αετῶν και φαλακροκοράκων, καθὼς και ἄλλων, Περικλή παντοδαπῶν ὀρνέων, ἀγνώστων κι' εἰς ἐμᾶς τοὺς δῶ κι' εἰς κάθε 'Αθηναῖο. 'Εβρόντα δὲ ὁ Κάϊζερ ἐν τόσῃ παρατάξει κι' ἐγὼ 'στὸν κόσμον 'τρύπωσα γιὰ νὰ μὴ με κυτᾷ ἄλλ' ὅμως μ' ἐξετρώπως ἀνὰ τὸ πλῆθος ὄλον και μιὰ ματιὰ μοῦ 'τίναξε ὥσπερ κεραυνόβολον, ποῦ μ' ἐπίασαν κοψίματα και πόνιοι ἐκ τοῦ τρέμα κι' ὀλίγου δεῖν νὰ 'ξαπλωθῶ κατὰμεσῆς τοῦ δρόμου.

Π.—Πῶ! πῶ! Χριστέ!...

Φ.—'Απέβαλαν και δύο 'γκαστρωμέναις και ἄλλαις πάλι ἔπεσαν σχεδὸν ἀποθαμμέναις, ἀλλὰ και σὺ ἀν τὸν ἰδῆς γιὰ μιὰ στιγμὴ, κασιδιὰ τρεῖς χρόνους τὸ ἐλάχιστον θὰ ἔχης ριπιδι. Τοσοῦτον εἶναι φοβερός ὁ Αὐτοκράτωρ, βλάμν... μὰ τώρα σήκω 'γρήγορα και γίνονται οἱ γάμοι.

Π.—Θεέ μου!... τί παραξεναὶς κι' ἀλλόκοταις ἡμέραις;

Φ.—Στῆνε παλούκλα, Περικλή, και κρέμαζε παντιέρα, μὰ μὴν κρεμάσης Γαλλικὴν γιὰ τὸ θεὸ παντιέρα, ἀλλέως πᾶς 'στὸ διάολο κι' ἀκόμη παραπέρα, τὰ βρωμοπεζοδρόμια τοῦ μαχαλᾶ σου θρέχε, τὰ πάντα ἐξωραΐζε και ἄνω κάτω τρέχε, και σκούζε και ὀγκάνιζε μετὰ πατριωτῶν ὡς ὅτου πλέον Δάγγειον νὰ πάθης πυρετόν.

Π.—Σταμάτησε γιὰ τὸ θεὸ και τὸ μῆαλό μου χάνω... δὲν ξέρω τί νὰ πρωτοῖδω και τί νὰ πρωτοκάνω.

Φ.—'Αληθινὰ ἐσάστισε και ὁ 'δικός μου νοῦς... (νοῦν δουλειᾶς με φούνταις, Περικλή... ἀλοί μας κι' ὅχι. Καὶ πυροτέχνην 'πλάκωσαν και 'Ιταλοὶ και Γάλλοι ὅλοι κοκκινωσκουφηνδες κι' ὡς εἶδος Παππαγάλοι, κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐκρέμασαν χρωματιστὰ καντύλια) και 'στῆς καμάραις στήνονται παντιέρας και μαντὰ και Δράκοι κι' Ἱπποκένταυροι πολλοὶ μετὰ Βουδαλῶνα θαλάσσης και ξηρᾶς, μικρὰ μετὰ μεγάλων, κι' οἱ Τηνιακοὶ τσαγκάρηδες 'σηκώθησαν 'στὸ σ και στέλλουν 'στὸν Διάδοχον ὡς δῶρον ἕνα βόδι, ἀλλὰ και πᾶσα ἡ φυλὴ ὅ,τι 'μπορεῖ τοῦ στέλλει, ἀφοῦ δὲ τώρα ὁ καθὲς χαρίζει ὅ,τι θέλει, κι' ἐγὼ, ποῦ θέλω ἡ Αὐλὴ νὰ μ' ἔχῃ πάντα σκοπεύω τὴν γαϊδοῦρα μου ὡς δῶρον νὰ τὴν πᾶ. 'Αλλὰ και σὺ ἀγόρασε καμπόσα τσιγαρέτα και 'στὸν γαμβρόν Διάδοχον γενναίως πρόσφ και σὺ θυσίασε τὸ πᾶν και σὺ φιλοτιμήσου... Π.—'Όρσε δῶ τρεῖς, και 'γρήγορα 'στὴν τελετὴν γκρε

'Ο Αὐτοκράτωρ ὁ πολὺς
κι' ὁ πατριώτης Φασουλῆς.

('Ο Φασουλῆς τὸν Κάϊζερ κρατεῖ ἀπὸ τὸ χέρι
κι' ἐπάνω 'στὴν 'Ακρόπολιν δι' ἀτραπῶν τὸν φέρει).

Φ. Γκέντιχερ χέρ οὐντ Κάϊζερ, καθίσετ' ἐδῶ πέρα... ἔλατε ν' ἀναπνεύσετε ἀρχαῖκὸν ἀέρα. Βλέπετ' ἐκεῖ λευγεῖμονα κι' ἀστράπτουσιν παρθένον με κόμην χρυσοπλόκαμον και βλέμμα ἐξημμένον; ἀκούετε τὸ συγινεῖν και λιγυρόν τῆς ἄσμα;... τῆς Δόξης τῆς προγονικῆς τὸ λάμπον εἶναι φάσμα. Κυττάξετε τὴν... ἔρχεται 'στὴν γῆν τὴν νεωτέραν, ἐδῶ πλανᾷται, Κάϊζερ, και νύκτα και ἡμέραν, και πρὸς τὸ 'Αστὺ χαίρουσα τὰ βλέμματά τῆς στρέφει και τοὺς κροτάφους ἔπειτα τοῦ Καββαδία στέφει. Ἰδοὺ!... χωρεῖ πρὸς τὰ ἐδῶ... παρατηρήσατέ τὴν, και βγάλετε τὸ κράνος σας και προσκυνήσατέ τὴν.

('Ο Κάϊζερ γονυπετεῖ, τὸ κράνος του πετᾷ,
εἰς γλῶσσαν δὲ Γερμανικὴν τὴν Δόξαν χαιρετᾷ).

Φ. 'Η Εὐκλεία προγονικὴ, ὁ μοναχὸς μελᾶς μας, ποῦ διὰ σοῦ ταραττομεν και γῆν και οὐρανόν, πάρε στεφάνους μερικὸς ἀπὸ τὰς κεφαλὰς μας κι' εἰς τὰ κρανία βάλε τους τῶν φίλων Γερμανῶν. Οἱ 'Ελληνες οἱ γίγαντες δὲν θέλουν ἄλλους, φθάνει... ἄς δρέψουν τώρα μερικὸς κι' οἱ φίλοι των οἱ νάνοι... ἀς τραγοῦδα και 'στῶν Γερμανῶν τὸ ἄξεστο αὐτί, ἀς γλείψουν ἐκ τῆς Δόξης μας δῶ ψίχουλα κι' αὐτοί, κι' ἀξιώσον, παρακαλῶ, τῶν θαλερῶν στεφάνων κι' αὐτὸν τὸν Αὐτοκράτορα, τὸν Κάϊζερ τὸν νάνον, ποῦ ἦλθε με κατάνυξιν εἰς ταῦτα τὰ τεμένη, νὰ καταλάβῃ και αὐτὸς ἡ Δόξα τί σημαίνει.

(Προσέρχεται τὸ φάντασμα, τὸ χέρι του σηκώνει,
και τοῦ μεγάλου Κάϊζερ τὴν κόμην στεφανώνει).

Φ. 'Η Εὐκλεία, σ' εὐχαριστοῦν ἐκ μέσης των καρδίας ὁ Δήμαρχος τῶν 'Αθηνῶν κι' ἐγὼ κι' ὁ Καββαδίας, ἀφοῦ κι' αὐτὸν νύδοκῃς νὰ στεφανώσῃς, κόρη... 'Εγείρου τώρα, Κάϊζερ, και γύρω σου θεώρει. Ἰδέτε τοῦ Φιλήμονος μακρόθεν τὰς ἀφίδας, ἰδέτε τὸ 'Ερέθειον με τὰς Καρυατίδας, ἰδέτε και τὴν φυλακὴν ἐκείνην τοῦ Σωκράτους, ἐξοχικὸν ἀπόπατον τοῦ νεωτέρου κράτους. Τοιαύτην δόξαν δίδομεν 'στὴν ἀδελφὴν σας προῖκα... ἰδέτε, σὰς παρακαλῶ, και τὴν ἀρχαίαν Πύνα, ποῦ ὁ Τοτόμης τόβαλε 'ψηλὰ νὰ τὴν τινάξῃ, ἀν ὁ γνωστός Κοντόπουλος δὲν ἤθελε φωνάζει. Ἰδέτε, σὰς παρακαλῶ, με τρίχας ὠρθωμένας και τὰς 'Αθῖνας τὰς κλεινὰς τὰς ἐξωραϊσμένας.

Μὰ πῶς τὰς ἐξωραΐσει αὐτὸ τὸ φίλον ἦτορ,
ὁ Δήμαρχος Φιλημονᾶς, ὁ και Τραπεζορῆτωρ!...
'Οποία πολυτέλεια και τί καλλωπισμοὶ!...

ἀπὸ μακρὰν δὲν ἔρχεται 'στὴν ρινὰ σας ὁσμὴ; θαρρῶ τὸ οὐρητήριον τὴν στέλλει τῆς Βουλῆς με πνεῦμα ξεφυρίτιδος και αὔρας ἀπαλῆς. Εἶναι δὲν ἀλκαλικὸν πατριωτῶν 'Ελλήνων... ὁξὺ τοιοῦτον ἔχετε και σεῖς 'στὸ Βερολῖνον; 'Εχετε τέτοια πρᾶγματα και σεῖς 'στὴν Γερμανίαν, αὐτὸ τὸ κλίμα τὸ γλυκὺ, τὴν φύσιν τὴν σπανίαν, τὸν ἥλιον τὸν λάμποντα ἐν ἐκθαμβούσῃ σφαίρα, διφρηλατοῦντα γαλανὸν και διαυγῆ αἰθέρα, γεννῶντα δὲ τοὺς ρήτορας τῶν συλλαλητηρίων, πολιτευτὰς τῶν ἀγυῶν και τῶν οὐρητηρίων, τοὺς καλογήρους τῶν Μονῶν, τὴν τῆς σοφίας ψωραν, τὸν καλλιστάφυλον βλαστόν, τὴν εὐχυμον ὀπώραν, τὰ στίφη τῶν Πausανίων, πεινῶντων ὑπαλλήλων, λωποδυτῶν, νυκτοκλεπτῶν και ἀρχαιοκαπήλων, τῆς κάμας κουτσαβάκηδες, ὠχροὺς λιμοκοντόρους, τοσοῦτους κιβδηλοποιούς και κλέπτας διαφόρους; Κυττάξετε και τοῦ Διὸς τὸν ἕνα κι' ἄλλον στύλον, ἀκούσατε τὸν θόρυβον ἀλαλαγμῶν ποικίλων!... ἡ ἀγορεύουν ρήτορες ἡ ὄνοι ὀγκανίζουσιν, ἡ και γυναῖκες γιὰ νερὸ 'στῆς βρύσαις ξεφωνίζουσιν, και 'θρίζονται και δέρνονται και στέκουν καραοῦλι και περιμένουν τὸ νερὸ τοῦ ἀκαμάτου Σούλη. Ἰδοὺ ἐμπρὸς σας, Κάϊζερ, ἡ γῆ τῶν 'Ηλυσιῶν, ἡ τοῦ Ζαππείου ἐκθεσις, τῶραῖσθεν Θησεῖον, τοῦ Διογένους ἔπειτα τὸ κλασικὸν φανάρι, ἡ Πλάκα, ὁ Λυκαβητός, τοῦ Στρέφη τὸ Νταμάρι, και καλλιμάρμαροι ναοὶ και μέγαρα ὠραῖα, ὁ 'Ελαιών, ὁ Κηφισσός, και ἡ Καπνικαρέα, ποῦ ἀνεσκάφη καὶ αὐτὰς και ἦλθε ἀνω κάτω και πνεῦμα ἐξωραΐσμοῦ εἰς ταύτην ἐπλανᾶτο, και ἦτον ὅπως και ἡ γῆ πρὸ τῆς Δημιουργίας κι' οὐδε παππὰς ἐπήγαγε νὰ κάμῃ λειτουργίας, και δι' αὐτὴν ἐγράφοντο διατριβαὶ μεγάλαι... ἰδοὺ και τὸ Κεράμεικον κι' ὁ Κόλωνος ὁ πάλαι, ποῦ ὁ Οἰδίπους ἔπαθε μεγάλας συμφοραῖς και ὑπὸ βάσσαις ἀθδὼν μινύρεται χλωραῖς. Νάλ και τὸ 'Αντρον τῶν Νυμφῶν και νὰ τὸ μονοπάτι, ποῦ ἔφαλε πρὸ ἡμερῶν ἡ Ζανταράς ἡ Πάτη, και ἀφρίζε κι' ἐφρένιζε τὸ κάθε θηλυκὸ και ὄλους μᾶς ἐτρέλλανε με τὸ Κοχορικό. Παντοῦ γκροτσάστιν κολοσσὰλ και ἱερά τεμένη...

('Εκστατικὸς κι' ἐμβρόντητος ὁ Αὐτοκράτωρ μένει).

Φ. Ἰδοὺ και τὰ συχνότατα κλεπτόμενα Ταμεία,
και τὸ Πανεπιστήμιον και ἡ 'Ακαδημία.

Ἰδοὺ σοφοὶ διδάσκαλοι μετὰ βοῆς μεγάλης,
 μὲ τὴν σοφίαν τοῦ Σειράχ, μὲ βίβλους ὑπὸ μάλης,
 παντοῦ τυγχάνοντες τιμῶν καὶ εὐνοίας ἐξαιρέτου,
 καὶ παρεκεῖ ὁ Περικλῆς μετὰ τοῦ Περικλέτου.
 Πᾶς ἐξελ, ἦτοι γάϊδαρος, σοφίαν μᾶς διδάσκει...

(Χωρὶς νὰ βγάλῃ οὔτε γρῦ ὁ Αὐτοκράτωρ χάσκει).

Φ. ὦ Αὐτοκράτωρ, χάσχετε καὶ ἐκπλήττεσθε δικαίως...
 ἰδοὺ ὁ μέγας Πίνδαρος, ἰδοὺ καὶ ὁ Ἀλκαῖος...
 Ἀκούετε τὰ βρεκεκῆς τῶν λιγυρῶν βατράχων;
 τὴν δόξαν ψάλλουν, Κάϊζερ, τῶν Μαραθωνομάχων.
 Ὅπου σταθῇτε τρόπαια καὶ κλεφτουριᾶς λημέρι...
 σᾶς κλέβω καὶ μὲ κλέβετε ἡμέρα μεσημέρι.
 Ἐχετε σεῖς ἀπ' ὅλ' αὐτά;... μαρούλια μὲ τὸ ξύδι...
 θὰ διδαχθῇτε πάμπολλα σὲ τοῦτο τὸ ταξεῖδι.
 Μὰ νά! καὶ τοῦ Φαλήρου μας ἐκεῖθεν ἡ λεκάνη,
 ὅπου ὁ Σγούτας μελετᾷ συνοικισμόν νὰ κάνῃ,
 καὶ ἐγὼ θὰ γίνω κύριος ἐπαύλεως χρυσῆς
 καὶ σᾶς προτρέπω μετοχὰς νὰ πάρετε καὶ σεῖς.
 Καὶ τοῦ Τσιγγροῦ τὰς φυλακάς, ὦ Κάϊζερ, ἰδῆτε,
 ποῦ εὐγενεῖς καὶ πρόστυχοι ρεμβάζουν λωποδύται.
 Ἀλήθεια σᾶς παρακαλῶ ν' ἀκούσετε καὶ ἐμένα
 καὶ τοῦ Τσιγγροῦ νὰ δώσετε παράσημον κανένα,
 ὅταν δὲ μαῦρον Ἀετὸν καὶ ἐκεῖνος ἀποκτήσῃ
 μπορεῖ καὶ σᾶς καμμιὰ φορὰ νὰ σᾶς εὐεργετήσῃ.
 Ἰδέτε καὶ τὸ μέγαρον τὸ τοῦ Δρομοκαίτη,
 τὸ μόνον ὡς κατάλληλον Ἀνάκτορον καὶ σπητι
 καὶ εἰς ἐμὲ τὸν σκώληκα καὶ τοὺς θνητοὺς τοὺς ἄλλους,
 ἀλλὰ καὶ εἰς Σᾶς, ποῦ Ἀετοὺς φορεῖτε δικεφάλους,
 ἐνῷ σ' ἐμένα φαίνεσθε τοῦ μύθου ἡ χελώνη,
 ἅπτερον δίπουν ὡς ἐγὼ, μηδέν, ἀσκός, μπαλόνη.
 Ἰδοὺ τὰμπελοχώραφα τοῦ Σταύρου τοῦ Μπουλίκη,
 ποῦ τᾶδωσε εἰς τὴν Αὐλὴν ἀπὸ κουβαρταλῆκη,
 ἰδέτε χώρας ἀπ' ἐκεῖ εὐφόρους καὶ πλουσίας
 καὶ ἀδέσποτα οἰκόπεδα καὶ γαίας δημοσίας,
 ἀν δὲ σοῦ ἔλθῃ ὄρεξις νὰ γίνῃς νοικοκύρης
 καὶ τὴν κοινὴν ὑπόληψιν καὶ σὺ νὰ ἐπισύρῃς,
 ἢ τρέχεις ὀλομόναχος ἢ βοηθοὺς φωνάζεις,
 καὶ ἀποσπῶν τοὺς εὐσεβεῖς στὴν τάφρον τοὺς τινάζεις,
 μὲ ἄλλους λόγους γίνεσαι ἀπόλυτος δεσπότης,
 καὶ δι' αὐτὸ βαπτίζεσαι καὶ τοῦ σταυροῦ ἱππότης
 καὶ θάπτεσαι μετὰ πομπῆς στὸ δοξασμένον χῶμα.

(Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν κυττᾷ μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα).

Φ. Θαρρῶ πῶς ἀπὸ μέσα σας τὴν μοῖράν σας θὰ κλαῖτε
 καὶ βλέποντες τοὺς Ἑλλήνας μονάχος σας θὰ λέτε:

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς στὸ σπητί μου ἀνέβη,
 στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖον Ἑύδη, — δὴ στὸ λάδι, τρεῖς στὸ ξύδι,

«καὶ τεῖμα' ἐγὼ στοῦ Περικλῆ τοὺς νέους ἀπογόνους;
 »ὄρσε εἰς τοὺς Οὐσσάρους μου καὶ μούντζαις τοὺς Δραγό-
 «Ἰδοὺ τῶν φώτων ἡ κοιτίς καὶ τῶν χρυσῶν ἡ γλῶσσος...
 «ἐδῶ τὸ μόνον ἀληθὲς τοῦ κόσμου μεγαλεῖον».
 Καὶ ἐγὼ συχνά, ὦ Κάϊζερ, τιμῶν τὸν πάλαι πλοῦτον,
 τὸν Βασιλέα ὁδηγῶ ἐπὶ τῶν βράχων τούτων,
 ἢ ἔρχομαι καὶ μόνος μου μετὰ τοῦ Περικλέτου,
 καὶ βλέπω τόσην εὐκλειαν ἐντὸς φωτὸς ἀπλέτου,
 καὶ τότε πρὸς τὸ ἄπειρον τὰς χειρὰς μου ἐκτείνων
 συνομιλῶ μὲ τὸν πολὺν Φειδίαν καὶ Ἰκτίνον,
 καὶ ἐνῷ ἐγὼ συνομιλῶ μαζὶ μὲ τὸν Φειδίαν
 ἀπὸ τὸ Ἄστυ ἔρχεται τῆς Βάθειας εὐωδία,
 καὶ ἵπταται ὁ Δήμαρχος ἐντὸς κονιορτοῦ
 καὶ μὲ πολὺν παροξυσμὸν Δαγγεῖου πυρετοῦ
 ἐδῶ μαζὶ μου κάθεταί τῆς δόξης ὁ θεράπων
 καὶ προσφωνοῦμεν τὰς σκιάς πατέρων καὶ προπάππων,
 καὶ ἀτενίζομεν βωβοὶ γελῶντα οὐρανὸν
 καὶ ἐνίοτε μᾶς κουτσουλᾷ εὐκοίλιον πτηνόν.
 Δι' ὅλα ταῦτα, Κάϊζερ, τὸ κράνος πάλιν ρίψε
 καὶ μ' εὐλαβῇ κατάνυξιν ἐνώπιόν μας κύψε
 καὶ δῶσε πέντε φάσκελα στὴν Γερμανίαν ὅλην
 καὶ ἤδη ἂς κατέλθωμεν στῶν πόλεων τὴν πόλιν.

(Ταῦτα εἰπὼν στὸν Κάϊζερ ὁ ρήτωρ ὁ πολὺς
 ἀπηύδῃσε νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς δόξης πλέον...
 ἀλλὰ ἐνῷ κατέρχονται, ὁ τλήμων Φασουλῆς
 τρεῖς κόπρους αἰφνης ἀπαντᾷ ἐπὶ τῶν Προφυλαίων,
 καὶ σταματᾷ ἐξ ἐντροπῆς τὴν κεφαλὴν του κλίνων
 καὶ θέλων τὴν εὐπρέπειαν νὰ σώσῃ τῶν Ἑλλήνων,
 χωρὶς τοῦ Αὐτοκράτορος τὸ μάτι νὰ τὸν βλέπῃ,
 μὲ τρόπον κρύβει καὶ τὰς τρεῖς στοῦ φράκου του τὴν
 [τσέπη].)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελείαις.

Μ' ὀλίγους στίχους μοναχὰ εἰδοποιούμεν ὅτι
 τοῦ Πρίγκηπος Σάξ-Μάινινγκιν ἐδῆκε ἡ Γαλόττη,
 καὶ ὅστις ποθεῖ μετάφρασιν Πρίγκηπικὴν νὰ ἴδῃ
 ἂς τρέξῃ ὅσον τάχιστα εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου.

Μὲ τοὺς μεγάλους ξένους κατέφθασε μὲ τάχος
 καὶ ἀνθρωπότην ὄψιν καὶ ὁ Ἄγγελος ὁ Βλάχος,
 ποῦ ἀντιπροσωπεύει ἐκεῖ στὸ Βερολίνον
 τὰ μάλα εὐπροσώπως τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων.
 Καὶ ἦλθαν τόσο φίλοι καὶ ἔπαυσε βιολὴ
 καὶ μουσικαὶ καὶ ἀντάραις καὶ μαῖς καὶ μούσες φιλῆ.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦσαν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς κελῆς, — ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κανιστὸς πολλός.